

постъ около градъ-тъ вече се растуря отъ правителство-то, като не потрѣбна.

(Изъ писма-та на В. П.).

Воденъ.

Отъ Солунъ тръгнѣхме въ вторникъ на коню. По пѣтъ-тъ се събрахме съ друга дружина, та станѣхме мнозина. Ми вървѣхме тѣ редомъ, тѣ слѣдъ натоварени-тѣ кираджийски коню, които бѣха около двадесетъ. Пѣтъ-тъ ни бѣше по една ниска, водна и пѣсклива земя, която е изложена на често заливаню. Огдѣсно имавме едни доста високи каменни ржтове, а отлѣво — вардарска-та долина, която се протака близу до Воденъ. По изгледъ-тъ си това поле много прилича на влашки-тѣ равнини; а планини-тѣ, освѣнъ живописний имъ изгледъ, непрѣдставяха друго ништо; въ това врѣме тии дори бѣха лишени отъ изобилна-та по тия страни растителность. Който е ходилъ по Доброджа, той лесно може да си прѣдстави тая страна, на гледъ пуста, нъ на дѣло показова, че човѣшка-та ржка на всякадѣ е работила, изорала и посѣла добра-та земя, смѣсена съ пѣсъкъ и каменю, и която еднакво дава човѣку изобилна жътва. Оште отъ сега поле-то се бѣше разделенило и тукъ тамъ дрѣвета се бѣха расцвѣтили.

Утринъ-та заминѣхме за Воденъ. Пѣтъ-тъ ни бѣше доста равенъ; оште отъ утринъ-та бѣхме се наговорили съ единъ приятель да останемъ да прѣношгуваме въ Воденъ, за да можемъ до вечеръ-та да разгледаме пѣ-добрѣ тоя градъ. Кога наближихме единъ часъ до градъ-тъ, отбихме се отъ правий пѣтъ и шибнѣхме коню-тѣ, за да се отдѣлимъ отъ кираджии-тѣ и да стигнемъ пѣ-рано. Ми минѣхме доста градини